

Robin
Constantinová

Podzim,
na který
nezapomenou

FRAGMENT

Podzim, na který nezapomenu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Robin Constantinová
Podzim, na který nezapomenu
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Podzim, na který nezapomen

Robin Constantinová

Pro *Ruth a Lea*, jeden z mých nejoblíbenějších
dívčích románeků

„Žádná z vás se nedostane na Harvard.“

Paní Fioreová se odmlčela, aby si získala pozornost, a přejížděla očima tváře na hodině literatury se samolibým úsměvem. Pronesla ta slova s takovým přesvědčením, jako by jí volal samotný předseda přijímací komise a oznámil jí osobně, že žádná dívka z celého prvního ročníku školy Sacred Heart Academy nebude smět ani podat přihlášku na Harvard.

Tohle měl být původně motivační úvod.

Bylo deštivé, nepříjemné páteční ráno. Listopad. Ráno, kdy je nejlepší zůstat pod dekou a koukat na jeden díl seriálu *Gossip Girl* za druhým – a ne se nechat deptat školní poradkyní. To, jestli se dostanu na Harvard, nebo na jinou vejšku, mě momentálně zajímalo dost mizivě. Budoucnost byla hodně vzdálená věc, která se dostaví až po těch naléhavějších, jako jsou prázdniny na svátek Díkůvzdání nebo to, že se do konce prosince má složit vklad na ples třetího ročníku, aniž bychom ještě měli určené datum.

Zkoumala jsem třídu a přemítala, jestli ještě někomu dalšímu tenhle projev leze na nervy. Rezignované pohledy mířily přímo vpřed a Fioreová mlela a mlela. Jazz vedle mě si dokonce psala poznámky. V protějším rohu místnosti jsem zahlédla Maddii, jak

se skloněnou hlavou žmoulá tužku. Vypadalo to, jako by si taky psala poznámky, ale poznala jsem, že skicu-je. Doufala jsem, že tentokrát si nevzala na mušku mě, protože se asi tvářím všelijak, jenom ne příjemně.

Po pravdě? O Harvardu jsem nikdy neuvažovala, ani jako o motivaci, ale slyšet někoho – dokonce pedagogického poradce – jak mi tvrdí, že nemám šanci, mě našťvalo. Je to snad nějaký poradenský motivační trik z příručky *101 rad pro školní poradce*? Copak si paní Fioreová neuvědomuje, že nás uráží?

Představila jsem si, jaké by to bylo, nahrát její malou řeč. Uvázala bych ji do jedné z našich lavic, ze kterých máme otačené zadky, a dožadovala se dokladu o její kvalifikaci školního poradce, protože je naprosto zřejmé, že musela vynechat seminář *Jak motivovat studenty* a místo toho se zapsala třeba na *Různé způsoby, jak je rozhodit* nebo *Staromódní květinové tisky*. Pak bych ji přinutila poslouchat ten znevažující projev stále dokola. Schválně, jak motivovaná by se potom cítila?

Prohlášení Fioreové dodalo další depresivní faktor tomuhle pololetí, se kterým jsem byla pořád víc nespokojená. Moje aktuální pořadí úspěšnosti ve třídě představovalo nepříliš oslnivé číslo 49. Zatracená čtyřicet devítka ze sto dvou žáků, což mě fakticky řadilo do horní poloviny třídy, ale *jenom o fous*. A moje žádost o přijetí do čestného spolku *Sacred Heart National Honor Society* dopadla jako totální propadák. Nominována, ale odmítnuta. K dovršení toho pokoření učitelé cítili potřebu se svěřovat, proč si myslí, že vás odmítli, abyste se mohli zlepšovat a pracovat pilněji a v příštím pololetí prošli.

Wren Caswellová. Nezapojuje se aktivně do dění ve třídě.

Chytrá, ale tichá.

Tichá, nemluvná.

Příliš tichá.

Pokoušela jsem se nenechat se tím hodnocením rozhodit, ale nešlo to. To, že jsem tichá, není výsledek nějakého vědomého protestu. Je to moje povaha. A jakmile mi někdo ještě začne předhazovat: „No nazdar, ty jsi ale tichá myš,“ jenom mě to víc zažene do mojí ulity. Pokud budu mít co říct, tak to přece řeknu, nikdy jsem však neměla ve zvyku na sebe poupat pozornost. Ve škole to byla vždycky dobrá vlastnost. Dokonce oceňovaná. Zato v hodnocení čestného spolku to vyznělo skoro jako charakterová vada. Jako něco, co bych měla zlepšit.

Takhle to přece nefunguje.

„Co to dneska s tou Fioreovou bylo?“ zeptala se Jazz a rozbalovala si přitom mrkvový salát. Jazz trénuje, protože v lednu s tátou poběží svůj první půlmara-
ton, a taky se dala na zdravou stravu. V poslední době jí pořád stejné obědy – nízkotučné proteinové pomazánky na celozrnném chlebu, vitaminový nápoj a mrkev. Nikdy mi to nevadilo, ale dneska, po tom projevu o nulových šancích na Harvard, mi lezla na nervy ta její totální superambiciózní dokonalost.

„Taky si myslíš, že to přehnala?“

„He? Kdo co přehnal? Co mi uniklo?“ Mads plácla svůj tác s obědem vedle nás na stůl.

„Fioreová. Na poslední hodině. Nebo jsi zase spala?“ zeptala se Jazz a ukázala na ni mrkví. Mads se předklonila, sebrala Jazz mrkev zuby a překusovala ji, zatímco se snažila uvelebit u našeho stolu. S těmi nakrátko ostříhanými platinovými vlasy a raráškov-

ským úsměvem vypadala jako zlobivá středoškolská Zvonilka.

„Nespala, jenom jsem si čmárala,“ prohlásila, vzala ze svojí hromádky knížek skicák a podala mi ho.

„Čmáralas Bena Franklina?“

„Ne,“ popadla skicák a otočila na jinou stránku. „To bylo včera. Tady se koukni.“

„Ech, hmm... kdo to je?“ zeptala jsem se a podala skicák Jazz.

„Ty nevíš?“

Jazz na mě upřeně hleděla, obočí tázavě zvednuté.

„Nějakej kluk ze studentský kapely?“ hádala jsem.

„Ne! Přece Zach,“ prohlásila Mads a sebrala Jazz skicák.

„Aha, to jsem měla poznat hned, vypadá tak kro-
maňonsky,“ prohlásila Jazz a vytáhla další mrkev.

Mads se zašklebila, ale pak se usmála. „Nejdou mi nosy, strašně záleží na stínování. Tak co bylo s tou Fioreovou?“

„No přece všechny ty řeči o tom, jak se nikdo z nás nedostane na Harvard.“

„Jo *tohle*? A co je na tom tak strašného?“ zeptala se, otevřela pytlík s chipsy a jeden mi nabídla. Mávla jsem rukou, že nechci.

„Nelíbí se mi, když na mě někdo shlíží svrchu,“ poznamenala Jazz.

Mads pokrčila rameny: „Je realistka, to je všechno.“

„Můžu se dostat na Harvard, když budu chtít,“ opáčila Jazz.

„OK, možná že *ty* můžeš, doktorko Kadamová, ale co my ostatní? Harvard je pro nás teď virtuálně vzdálený alespoň milion kiláků. Proč si to obě berete tak osobně?“

„Protože to cítíme jako osobní útok,“ prohlásila jsem a odstrčila jsem oběd. „Bylo to, jako by tvrdila, že jsme hloupý holky, tak proč se obtěžovat?“

Žádná z nich neodpovídala – místo toho si vyměnily vědoucí pohledy. Mads ostentativně hlasitě schroupala brambůrek.

„Co je?“

„Tobě jde o čestný spolek, že jo?“ zeptala se mě Jazz se stejným soucitným pohledem raněné holubičky, kterým reagovala, když jsem jí ukázala zamítavý dopis.

„Nedivím se, že máš vztek, Wren,“ dodala Mads.

Cítila jsem, jak se mi derou do očí slzy, až jsem musela zamrkat a sklopit pohled. Občas nesnáším, jak moc do mě moje kámošky vidí.

„O to nejde.“

„Kašli na to, je to prkotina,“ utěšuje mě Mads.

„Není to prkotina,“ protestuje Jazz.

„Jezzy Girl, tohle nepomůže.“

„V dalším pololetí tě nominují znova. Je super tohle mít v životopise.“

Začaly se dohadovat o tom, jestli je spolek důležitý, nebo ne, ale já jsem je přestala poslouchat. Věděla jsem, že na něm záleží. Je tam akademická elita školy. Nejvíc mě štvalo, že to pitomé hodnocení mě vykreslovalo jako průměrnou tichou holku.

Vždycky jsem se považovala za chytrou, nikdy jsem neměla problémy mít vyznamenání. Ale na malé škole, kde každý soutěží s každým, se to nepovažovalo za nic nadprůměrného. Přišla jsem o svoji pozici na předních příčkách, protože můj mozek odmítl pochopit vyšší matematiku. Dokonce i s doučováním jsem domů přinesla své první trojky z matiky a geo-

metrie. Zatímco jsem si prohlížela svoje do spolku přijaté kámošky, připadala jsem si jako podvodnice, která si hraje na něco, čím není. Možná by bylo vhodnější, abych se přátelila s Darby Greeneovou, která vzadu ve třídě prodává mámin xanax za deset babek za pilulku a vůbec ji netrápí, že nemá zářné studijní výsledky. Ale učitelky ji mají rády. Ve třídě se hlásí.

„Zapomeňte na to, holky, já jsem fakt v pohodě,“ prohlásila jsem nakonec.

„A proč bychom se měly vůbec řídit radama ženský, která si kupuje barvu na vlasy u Duane Reade?“ poznamenala Mads. „Přiď po škole ke mně. Umírám touhou vyzkoušet ty melírové proužky na tvojí hlavě. Možná se staví i Zach s kámošema. Budem se bavit u nás ve sklepě.“

Zach byl něco jako Madisonino přerostlé štěně – a její kluk. Neměli společného vůbec nic, až na to, že kdykoliv se ocitli na metr od sebe, nedokázali se nedotýkat. Mads by se ráda rozdělila o svoje štěstí a neustále se nás pokoušela dát dohromady se Zachovými kamarády, ale ti byli zatím tak nevýrazní a bez chuti jako ty brambůrky, které chroupala.

„Pokud ,bavit se u vás ve sklepě‘ obnáší odrážet Zachovy kámoše z fotbalu, nechám si to klidně ujit, ale melír mě zajímá,“ odpověděla jsem.

„A co třeba kinovečer?“ navrhla Jazz. „Rezervovala jsem si v knihovně *Pretty in Pink*. Mohla bych vzít klidně i něco dalšího a zkontrolovat bychom dva filmy? K tomu velký kbelík popcornu? Dokonce bych přidala i svoje oblíbené M&M's.“

„To zní skvěle, ale...“

„Počkat,“ zarazila nás Mads, „chcete tím říct, že byste obě daly přednost nějakému romantickému

sladáků a nekvalitnímu jídlu před živějma, svalnatějma fotbalistama?“

Jazz nevěřicně vykulila tmavé oči. „Sladáků? *Pretty in Pink* je klasika...“

„... kterou jsem viděla nakouskovanou na díly na kabelovce už xkrát.“

„Holky, já musím makat,“ pokusila jsem se uhasit jejich dohady fantazie versus realita.

„Jakou má pak výhodu, že jsi dcera majitele, když nemůžeš čas od času vynechat?“ nadhodila Mads.

„Tenhle víkend jsme naprosto zabukovaní. A krom toho Camelot je možná moje budoucnost.“

Jazz přejížděla pohledem mezi mnou a Mads. „A to odkdy?“

„Svatby jsou velkej byznys. Nebylo by to tak špatný, ne? A nepotřebovala bych k tomu žádnou vysokou matiku. Na to bych si mohla někoho najmout.“

„Jasně, a pak by sis mohla najmout mě, sotva vylezu z Pratt, abych ti tam udělala celkovou rekonstrukci,“ navázala Mads. „A Jazz by tam mohla mít tu svoji obří honosnou svatbu a pak budeme všichni žít šťastně až do smrti.“

„A proč se v té vaší pohádce mám vdávat zrovna já?“

„Protože já jsem architektka a Wren je majitelka firmy a já jsem si nebyla jistá, jak by do toho zapadla pediatrička. A kromě toho chci nosit sáří.“

„Čtyři roky na medicíně plus praxe, pche, rozhodně nebudu mít čas na opravdovou romanci.“

„Jenom tu předhazuju různé možnosti. Ne každý má tak jasnou představu o tom, jaký život povede po střední škole,“ prohlásila jsem a zabalila nedojedený oběd. Pak jsem ho napěchovala jako modelínu do hnědého papírového pytlíku.

„A co po práci, Wren? Většinou jsi hotová do jedenácti, ne?“

„Netuším. Myslím, že tenhle víkend si prostě dám voraz.“

„Vyrazila sis s někým od rozchodu s Trevorem? Tak se na tu práci pro jednu vykašli. Máš víc než nárok taky na nějakou zábavu.“

„Madison,“ napomenula ji Jazz šeptem.

Posbírala jsem učebnice a jídelní ták a vstala od stolu. „Přestaň mě poučovat, co potřebuju, jo?“

„Wren, počkej, promiň. Trev je blbec. Jenom se tu snažím říct, že už je čas, aby sis vyrazila ven, i když ti třeba přitom trochu zavlhnou boty... no, kromě jiných věcí.“

„No tak, Mads,“ vyprskla Jazz.

„Nepoužívané zboží – rezavé se složí. Zachovi kámoši jsou sexy. Nikdy nevíš, třeba se budeš muchlovat s příštím Davidem Beckhamem.“

„Jo, tak já se nad tím zamyslím... NE,“ odpověděla jsem a odkráčela, než měly šanci mi navrhnout cokoliv dalšího.

Jedna letmá poznámka od Mads – a PRÁSK, Trevor DiMarco mi zase straší v hlavě. Byla jsem do něho zblázněná, ale nějak nám to nešlo dohromady. Byl můj první. Můj jediný kluk. Můj odstrašující příklad.

Byl to kámoš mého bráchy Joshe. Jeden z mnoha kluků, kteří se objevovali u nás doma, hráli basket na příjezdovce anebo se povalovali v obýváku, koukali na telku a zabíjeli čas, než se dohodnou, na který zápas nebo kterou akci vyrazí večer. Neutuchající proud hezkých kluků – to je výhoda, když máte staršího bráchu v posledním ročníku na St. Gabriel Prep. Však

jsem toho taky naplno využívala. Vymýšlela jsem si různé důvody, proč se vyskytovat v kuchyni. Dědala si úkoly na terase. Cokoliv, co dovolovalo, abych se legitimně vyskytovala uprostřed dění.

Trev mi říkal *mořský orlík, racek, havranka...* Vymýšlel pro mě kdejaká ptačí jména, jenom ne wren – střízlík. Ale já jsem to nepovažovala za nic jiného než za obyčejné škádlení. Až do onoho večera, kdy jsem najednou vzhlédla od knížky *Na Větrné hůrce* a zjistila, že Josh a všichni ostatní odešli. Jenom Trev stál přede mnou, ruce v kapsách, přizvednutá ramena a v modrých očích plachý, trochu nejistý pohled. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděla.

„Čau, Wren,“ řekl, sebral mi z ruky knížku a opřel se o kuchyňský ostrůvek. Úplně se mi sevřel žaludek, když jsem uslyšela svoje jméno nezkomolené. Ani jsem si nestihla založit stránku. „Říkal jsem si... jestli bys možná... šla bys třeba... dneska večer někam... se mnou?“

„Někam?“ Hrdlo jsem měla úplně stažené. Zabubnovala jsem nervózně prsty o pult. Nikdy předtím jsem z něj nervózní nebyla, ale když jsme tu teď byli spolu sami, bylo mi, jako bych dostala ránu po hlavě. To *on* byl tím důvodem, proč jsem se pořád potloukala kolem. Trev se svými dokonalými písčově plavými vlasy, opálený, neustále pohodový – prostě se mi dostal pod kůži. Položil mi ruku na dlaň, abych přestala bubnovat.

„Co kdybychom to třeba, víš, nechali vyvrbit, kam nás večer zavede?“

Nechat to vyvrbit, kam nás večer zavede, to byla Trevova životní filozofie, které jsem se nemohla nabážit. Náš vztah, to byl závratný kolotoč maturitáku

a následných večírků, nekonečná řada večerů, kamkoliv nás zavedly... a i když občas to bylo jenom na hrbatou pohovku v jeho obývací, pro mě to byly exotické zážitky. Byla jsem šťastná, šťastná, šťastná – vznášela jsem se na obláčku svého prvního vážného vztahu. Trev měl na podzim začít studovat na SUNY, takže jsem věděla, že nás nečeká budoucnost, ale nemluvili jsme o tom. Jedna část mého já dokonce doufala, že to možná ani nebude muset skončit.

O ničem z toho jsem ale nepřemýšlela, když jsme vyrazili jednoho nádherného dne v polovině července do Belmaru. Sluníčko hrálo, foukal svěží vánek a já jsem si užívala svoji první procházku rukou v ruce po pláži s klukem, o něhož jsem opravdu stála. A tehdy se odehrál *ten* rozhovor.

Trev vlastně neřekl nic horšího, než že nedokáže uvěřit, že za necelý měsíc se už bude seznamovat s novou školou. Já jsem vlastně neřekla nic horšího, než že se nemůžu dočkat, až za ním na podzim přijedu na návštěvu, a jak to nějak zařídím, pojedu busem nebo vlakem nebo se svezu s Joshem, až se za ním pojedě podívat. Pak jsme se procházeli dál beze slov. Už mě nedržel tak pevně a pořád se na mě díval, jako by chtěl ještě něco říct. Čím delší to ticho bylo, tím víc jsem si uvědomovala, že jsem toho řekla moc, ale nikdy bych si nemyslela, že se se mnou rozejde tam na místě. Nad hlavou nám zarachotil dvojplotník s reklamou, na které stálo: *Drinky za dolar a předkrmy za poloviční ceny = D'Jais!*¹

„Kočíčko, ne, myslel jsem... no... prostě chci být volný, až půjdu na školu. A ty bys měla být taky vol-

¹ Oblíbený taneční klub a restaurant v Belmar. Pozn. překl.

ná. Myslel jsem, že... že to je jasné.“ Tón hlasu měl laskavý, téměř ustaraný. Věděla jsem, že tenhle rozchod ho nepoznamená, prostě se vyvrbí – jako všechno ostatní v jeho životě.

Ten den jsem ho viděla naposled.

Pokoušela jsem se to brát s nadhledem, jako dospělá, ale... *dobrá akorát na sex*, to vystihovalo moje pocity spíš.

Máma už byla v práci a táta ještě řešil nějaký případ v kanceláři státního žalobce, takže jsem musela do Camelotu deset bloků přes město pěšky. Seběhla jsem u nás ze schodů a zachvěla se v chladném podvečerním vzduchu. Toužebně jsem pohlédla na sestřinu Altimu, která nám stála na příjezdovce od chvíle, kdy odjela studovat práva. Ještě čtyři měsíce do zkoušek na řidičák a bude moje. Ale dneska večer mi procházka nevadila. Alespoň že přestalo pršet, trocha pohybu mi pomůže setřást mrzutou náladu.

Camelot je v rodině mojí mámy nějakých 45 let. Každá rodinná oslava, od zlaté svatby mých prarodičů až po mých sladkých šestnáct, se konala v jednom ze sálů s výzdobou inspirovanou mýtem o králi Artušovi. Když se Camelot roku 1967 otevíral, představoval *to správné* místo, kde pořádat svatbu. Teď už si kýčovitě středověké kouzlo uchovala jenom vstupní hala – tmavé dřevo, závěsy v burgundském nachu a olejomalba zpodobňující krále Artuše (o které zasvěcení věděli, že modelem byl můj pradědeček) nad funkčním kamenným krbem. Jedno brnění, tak sto osmdesát centimetrů vysoké, které Josh pojmenoval Sir Gus, střežilo vchod do hlavního sálu nazývaného Lancelot.

Nikdo z nás nikdy nemusel pracovat, ale očekávalo se od nás, že až nastoupíme na střední, zapojíme se do provozu podniku. Brooke pracovala a přitom zvládala studia i společenský život. Na druhou stranu Josh zahrnul Camelot do svých společenských aktivit, a když byl v práci, proměnil zadní místnost v jednu velkou party pro kámoše, za kterými odbíhal mezi obsluhou. Já jsem během druháku jenom tu a tam vypomáhala, ale teď, když Josh i Brooke byli oba na studiích jinde, jsem tu trávila celé víkendové večery, když bylo zapotřebí.

Jakmile jsem prošla vstupními dveřmi, chaotická energie předsvatebních příprav mi hned zvedla náladu. S Jazz a Mads jsem jen tak vtipkovala, ale možná by nebylo až tak špatné, kdybych se toho tady v budoucnu ujala. Už jsem toho věděla o byznysu dost, protože jsem hodně pomáhala mámě, a měla jsem svůj názor na to, co funguje a co ne. Dokonce jsem pomáhala vybírat barvy, když jsme se pustili do tolik potřebné rekonstrukce sálů. A když je Brooke na prázecích a Josh dělá... no, ať je to co chce, na Rutgersu, je jasné, že nikdo z nich nemá zájem. Camelot, který mám přímo pod nosem, může být můj osud. Zaťukala jsem na zárubeň máminy kanceláře a vešla, připravená podělit se o svoje aktuální osvětlení.

Máma praštila telefonem a pak se snažila vydolovat z lahvičky dva ibuprofeny.

„Mělas tu být už před dvaceti minutami,“ prohlásila, vhodila si tablety do pusy a spláchla je hitem vody z láhve, která jí trůnila na stole.

„Promiň, musela jsem jít pěšky,“ odpověděla jsem, sundala kabát a srolovala rukávy svojí naškrobené bílé pracovní košile. Rychle jsem si čichla k podpaží. Dobré.

„Nechtěla jsem na tebe štěkat, Wren,“ omluvila se máma, protřela si oči a pak se opřela v křesle. Stěny její kanceláře byly pokryté zarámovanými děkovnými dopisy a usmívajícími se páry za celých pětadvaceti let existence podniku. Máma vypadala uštvaně. Tíha celého světa, nebo spíš tíha každé svatby a společenské události, těžce doléhala na její bedra.

„No, vždyť už jsem tu,“ prohlásila jsem.

„Pokud se ještě jedna jediná věc dneska večer pokazí, opouštím loď. Květinářka má zpoždění, šéfkuchař Hank si stěžuje na kvalitu lososa a Marguerite a José volali, že jsou nemocní. Je nějaká šance, že by si Jazz nebo Madison chtěly přivydělat nějaké drobné?“

„Myslím, že už vyrazily do města,“ odpověděla jsem a upravovala si rozčuchaný francouzský cop.

„Tak to by sis měla radši pospíšit, zlato. Koktejly by se měly podávat za necelou půlhodinku,“ vyzvala mě, vstala a natáhla se pro sako.

Pospíšila jsem si do Lancelotu, kde jsem našla tučet černobíle oděných zaměstnanců Camelotu připravujících na stoly větší množství stříbrných příborů, než jaké může moderní člověk potřebovat. Eben mě uviděl a zakřenil se.

„Čau, no to je dost, že ses objevila.“

Ebenu Phillipsovi bylo dvacet jedna a prokousával se kuchařskou školou. Začal pracovat v Camelotu zhruba ve stejnou dobu jako moje sestra Brooke. Byl už prakticky součástí rodiny a můj oblíbený parták v práci.

„Zkontroluj tohle, jsou to dary na charitu,“ prohlásil a podal mi jeden seznam. Novomanželé místo malých skleněných labutí nebo čokoládíček se svými

jmény darovali peníze na charitu, která vozí moskytiéry chudým rodinám do Afriky.

„Super, o něčem takovém jsem ještě neslyšela,“ odpověděla jsem. „Potřebuješ pomoc?“

„Budu ti nadosmrti zavázanej, když se toho ujmeš,“ prohlásil. „Dneska večer mám na starost hlavní stůl a oni budou v Ginevrině srubu. Potřebuju se tam dostat, abych všechno zkontroloval – a včera bylo pozdě.“

„Šťastlivče. Můžu ti dělat partáka?“ zeptala jsem se a zamrkala na něj.

Podávat koktejly ve srubu, to byla vždycky zábava, protože se člověk ocitl v epicentru večírku. Mohli jste nahlédnout do života páru a jeho přátel a sledovat, jak nacvičují obřad a dělají hloupé fotky. Změna místa taky pomáhala, aby večer jaksi ubíhal rychleji.

„Joj, děvče, možná kdybys sem dopravila svoji zadinku dřív. Už jsem to slíbil tomu novému klukovi,“ odpověděl a ukázal bradou na vysokého světlovlasého kluka, který si evidentně nebyl jistý, jak naaranžovat poháry na vodu.

„Novému klukovi? Ale no tak,“ poznamenala jsem. „Hádám, že to nejsou jeho zářné dovednosti, co tě oslovilo.“

„No, do toho bych se na tvém místě radši nepouštěl, slečno Caswellová. Já nejsem na dětičky pod zákonem,“ zašklebil se. „Prostě si budeš muset dneska večer s koktejlovýma dědkama poradit sama, zlatíčko.“ Podal mi krabici se zbytkem rytých dárkových karet a přivolał bezradného blondátého kluka, aby spolu vyrazili přes parkoviště do srubu.

Než jsem skončila s rozmisťováním dárkových karet, už se v předsálí hemžili hosté a čekali na podávání koktejlů. Zatáhla jsem závěsy na prosklených dve-

řích sálu, aby byl první dojem ještě výraznější, a pak jsem vyrazila do kuchyně pro servírovací táč na první předkrmový chod. Čekala jsem ve frontě a sledovala, jak ostatní odcházejí s tácy plnými minipečiva, smažených ravioli a krevetových koktejlů a začala se bát, co vyfasuju já.

Šéfkuchař Hank ke mně přistrčil táč koktejlových pářečků. Neochotně jsem ho popadla a odkráčela do již zaplněného sálu. Kapela začala hrát úvodní tóny vlastní přepracované verze „Fever“.

Malinké pářečky byly prokletím mého života. Když jsem obsluhovala první den, jeden z hostů se mě zeptal, co to je. Měla jsem sto chutí mu říct: „Jste snad slepej?“ ale místo toho jsem přišla s definicí: „Drobné košer pářečky v máslovém těstíčku s přílohou omáčkou,“ pronesenou tak formálním hlasem, že mi na to Eben nikdy nedovolí zapomenout.

„Správný název je ‚koktejlové pářečky‘, ale tvůj styl se mi líbí,“ prohlásil, když se dosyta vychechtal v zadní místnosti.

„Prostě jsem se snažila, aby vypadaly... nevím, nějak důstojněji.“

„Říkej jim klidně, jak chceš. Jsou šeredně lepkavé, ale všichni je baští rychleji, než se stihneš zeptat, jestli k nim chtějí hořčici.“

Od té doby, kdykoliv některý host položil tuhle pitomou otázku, vymýšleli jsme si s Ebenem vznešená jména, aby prostý koktejlový pářeček vypadal jako vybraná krmě. Ale hra na jména byla podstatně zábavnější, když jsme oba pracovali ve stejné místnosti. Dneska jsem na ni neměla náladu.

Až budu v Camelotu vedoucí já, zmizí z jídelního lístku.

Nasadila jsem služební úsměv od ucha k uchu, vyrazila do davu a nabízela táč každému, kdo vypadal, že ho jídlo zaujalo. Netrvalo dlouho a narazila jsem na další prokletí svého života – partu rozjívěných kluků. Na svatbě to vždycky byli oni, kdo dělal nejapné vtipy, moc nasávali a flirtovali se vším, co se hýbalo.

„Párečková lady!“ zahlaholil rudolící mladík v hnědém obleku. To bude speciální partička – rozjívění kluci, co dávají přezdívky. Alespoň si můžu být jistá, že tihle vědí, co jim servíruju.

„Pořádný večírek začne, až když přijdou párečky!“ dodal kdosi a hrubé ruce se vrhly po tácu, až nezbylo nic, jenom mastné skvrny a drobký na papírovém prostírání. Vrátila jsem se zpátky do kuchyně v naději na nějaké modernější předkrmy, jako třeba krabí jednohubky nebo smažené kousky sýra Brie s malinovou omáčkou. Místo toho jsem jen bezmocně přihlížela, jak mi Hank nakládá další várku mojí potravinové nemesis.

„Ty mě opravdu nenávidíš, že jo?“

Jenom zasalutoval a začal se věnovat dalšímu v řadě. Zpátky v Lancelotu jsem si dávala na čas a proplétala se pomalu davem, uhýbala sem a tam a snažila se vyhnout rozjívěncům.

„Hej, párečková lady!“

Lidi se začali obracet, aby se na mě podívali. Zastavila jsem se, zahanbená hlasitě vykřiknutou přezdívkou i smíchem, který vyvolala. Ve tváři už jsem dostávala z úsměvu křeče. Pomalu jsem kráčela k nim, ale přitom jsem si představovala, jaký by to byl pocit hodit po nich táč přes místnost jako frisbee a nechat je řešit následky.

„Grayson, to je přesně holka, jakou hledáš,“ prohlásil chlap v hnědém obleku.

Kluk, na kterého promluvil, se otočil a vrhl po mně oslnivý úsměv, který mě přiměl zapřemítat, jestli mám upravený účes. Byl mladší než většina z nich a měl tmavé střapaté vlasy, které mu padaly do očí. Nabídla jsem mu párečky, zjemnila úsměv a modlila se, aby nezačal klást nějaké otázky, protože jeho vzhled mi kompletně vyzkratoval mozek.

„Super. Sleduj tohle,“ prohlásil a popadl alespoň pět párečků. Zaklonil hlavu, vyhodil jeden páreček vysoko do vzduchu a chytil ho do pusy, za mohutného potlesku svojí skupiny. Zatímco žvýkal, nespouštěl ze mě oči – možná přemýšlel, proč nejásám s ostatními. Měla jsem pokračovat v práci, ale na sebevědomí, kvůli němuž se choval tak hloupě, bylo cosi, co mě fascinovalo. Byl to naprostý blbec, ale vsadím se, že ho nikdy nikdo neobvinil z toho, že je až moc tichý, jako mě.

Nasadil další trik – vyhodil dva párečky do vzduchu najednou a úspěšně je zase chytil do pusy. K velkému nadšení zaujatého publika. Ale tentokrát, když zase sklopil bradu, už se vůbec nesmál. Zbytek párečků mu vypadl z ruky a zuřivě ukazoval na krk.

Nikdo ve skupině nevěřil, že se opravdu dusí. Muž v hnědém obleku bušil pěstí do stolu a skandoval: „Gray! Gray! Gray!“ Grayův obličej znachověl a z koutku mu začala vytékat slina. Moje první myšlenka byla, že jestli zajde kvůli vtipu do takových krajností, musí to být úplný pitomec. Chystala jsem se odejít, když jsem si všimla divoké zvířecí paniky v jeho očích.

Pustila jsem ták a popadla jsem ho oběma rukama zezadu kolem pasu. Slova *pěst, palec dovnitř, těsně nad*

pupek se vynořila odkudsi z koutů mého mozku. Několikrát jsem stiskla směrem nahoru, ale nepomohlo to. Kdosi zakřičel o pomoc. Vníkala jsem zoufalý pohyb davu kolem, ale nepřestávala jsem tlačit pěst Grayovi do podbřišku. Pak jsem ucítila, jak se mu tělo uvolnilo. Zrovna když kapela skončila píseň *The Girl from Ipanema*, vyšla mu z pusy mazlavá hmota a s mlasknutím přistála na stole před ním. Kdosi zaúpěl. Gray se chytil oběma rukama stolu, předklonil se a kašlal. Zvuk. Dobré znamení. Pustila jsem ho a ustoupila. S každým dechem se mu na zádech napínalo sako v barvě námořnické modři. Muž v hnědém obleku před něho postavil sklenici vody, ale on ji mávnutím odmítl. Pak se napřímil a obrátil se ke mně. Pusy měl otevřenou, jako by se chystal něco říct.

Na okamžik zanořil své hnědé oči do mých. Otevřené, poctivé. *Toužebné*. Jako kdyby ten blbec, co vyhazuje párečky, byl jenom nějakou maskou, kterou si nasadil na večírek. Projela mnou vlna poznání. Znáám ho snad? Ne. Nikdy předtím jsem ho neviděla... ale... udělala jsem krok k němu.

Zamrkal a vykročil dopředu.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se.

A pak mi pozvracel celé moje černé Reeboky.

Pozvracet někomu boty není zrovna nejlepší způsob, jak udělat dobrý první dojem.

Zvlášť potom, co vám ten někdo právě zachránil život.

Otřel jsem si pusou do rukávu saka a zaostřil na její černé tenisky a louži zvratků kolem nich. Hučení davu bylo v mojí hlavě přehlušeno tlukotem mého srdce – *bu-bum, bu-bum* – a ostrou bolestí. Párečková lady vypadala jako socha strnulá v šoku, ústa jemně pootevřená a obočí zdvižené. Zvedla pohled od zvratků na podlaze k mojí tváři.

Dýchal jsem, a považoval jsem to za zázrak.

„Grayson?“

Ucítil jsem na sobě čísi ruce. Hlasy mě pobízely, abych si sedl. Kdosi mi přisunul židli a já jsem se na ni zhroutil. A celou tu dobu jsem se jí nedokázal přestat dívat do očí. Odhrnula si neposlušný pramínek vlasů z tváře a zasunula ho za ucho. Vzdálenost mezi námi se zkrátila, až tu byla jen... ona. A já. Oba klidní v okolním chaosu. Vlasy jí znovu spadly do obličeje. Moje prsty toužily je upravit. Chtěl jsem něco říct, ale pro jednu slova prostě nepřicházela. Pak mi výhled na ni zastínil táta.

„Grayson, jsi v pořádku?“

Všichni si mysleli, že si dělám legraci. Jasně, předstírat, že se dusím, to by odpovídalo vtípkům, které dělávám, ale pochybuju, že bych dokázal být tak přesvědčivý.

Tlesknul mi před obličejem.

„Co je, tati?“ zaskřehotal jsem. Svraštil mohutné obočí a vytáhl mě zase na nohy.

„Potřebuješ na vzduch,“ prohlásil a popadl mě za paži. Prošli jsme davem tvořeným širokou Barrettovic rodinou, vždycky připravenou zapařit. Natahoval jsem krk a hledal v moři rozrušených tváří Párečkovou lady, ale byla už pryč.

Táta mě vyvedl prosklenými dveřmi do zšeřelé haly. Dveře se hladce zavřely a ztlumily zvuk příšerně přehnaného ztvárnění *I get a kick out of you*, které rozjela kapela. Odvedl mě do tichého koutu, hned vedle naleštěného brnění, což bylo tak neobyčejné, že to celou epizodu už úplně posunulo za hranice neskutečna. V hlavě mi bušilo.

„Grayson,“ začal.

„Tati, já jsem...“, přerušil jsem ho, ale najednou sem znovu dolehl hluk ze sálu, jak se dveře zase otevřely. *Párečková lady*. Ale ne, to je moje nevlastní máma, Tiffany. Nese se k nám a v ruce drží sklenici naplněnou jasně modrou tekutinou.

„Co se stalo?“

„Nic, jsem v pohodě,“ odbyl jsem ji.

„Žádné nic,“ vložil se do toho táta. „Skoro se udávil k smrti.“

Vypískla vysokým hlasem a odložila sklenici na krbovou římsu.

„Grayson Mathewe, jsi v pořádku?“ zeptala se. Jednou rukou mi přejela po vlasech, druhou po tváři

a důkladně si mě prohlížela. Tiff ráda používá moje prostřední jméno, když se děje něco důležitého. Hodně jsem ho slýchal pronášené našťvaným tónem, když mě minulé jaro vyhodili ze St. Gabe's. Tahle jemnější verze, téměř zašeptaná, to bylo něco nového a já jsem cítil, že to na mě začíná fungovat.

„Jsem úplně v pohodě,“ prohlásil jsem a setřásl ji. „Nemůžeme se prostě vrátit zpátky?“

„Grayi, jsem znepokojený. Budu mít lepší pocit, když tě někdo prohlídne. Můžeme zajet na pohotovost a být zpátky dřív, než rozkrojí dort,“ prohlásil táta.

Tiff vyskočila. „Jenom si vezmu kabát a rozloučím se s pár lidma.“

„Tiffany, ne. Ty zůstaň. Bav se,“ zastavil ji táta.

Položila si ruku na prsa a vzdychla. „Jsi si jistý?“

„Jo. Gray a já jenom vyplníme pár papírů a provedeme koule na pohotovosti. Nic, co bychom nezvládli sami.“

Potlačil jsem smích a pak jsem se zašklebil bolestí. Hrdlo mě pořád ještě bolelo.

„Blakeu, to musíš být opravdu tak hrubý?“ zeptala se Tiff.

„No tak, vždyť mě miluješ,“ zarazil ji táta a přitáhl si ji k polibku tak náruživému, že jsem si připadal jako úchyl, že tomu přihlížím. Když je váš táta akčnější v lásce než vy, je všude všechno špatně. Jako by se přirozený výběr zvrhnul.

Ještě si třeli nosy o sebe, když se k nám vydala žena v tmavém obleku. Zastrčila si pramen světlých vlasů za ucho, založila ruce a rozpačitě čekala, až se táta od Tiff odpojí.

„Ty jsi ten chlapec, co se dusil?“

Chlapec, co se dusil. To docela vystihuje sedmnáctý rok mého života.

„Ano,“ odpověděl jsem jí.

Obrátila se k supermilovníkovi Blakeu Barrettovi. „Můžu zavolat ambulanci, pokud si přejete. Jsem...“

„Ne, to nebude nutné, zastavíme se na pohotovosti,“ zarazil ji táta v půli věty. Oči se jí rozšířily a znovu si zastrčila vlasy za ucho. Bylo na tom cosi povědomého...

„Vy máte dceru,“ oznámil jsem jí.

„Grayson, vážně jsi v pořádku?“ obrátil se ke mně táta.

„Ona tady pracuje,“ pokračoval jsem a ignoroval ho.

„Ano, Wren. Znáš ji?“

„Zachránila mi život.“ Ta fráze zněla divně a jaksi dramaticky. Zůstala viset ve vzduchu.

„Opravdu? Byla jsem dole a dohlížela na jinou akci. Jakmile jsem se o tom doslechla, přišla jsem za vámi. Pořád ještě přesně nevím, co se stalo.“

Táta jí to stručně vysvětlil: „Začal se dusit párkem a vaše dcera mu pomohla Heimlichovým chvatem.“ Což znělo podstatně méně dobrodružně, než jak jsem to v té chvíli prožíval. Vynechal, že byl v tu chvíli u baru a že moji strýcové přihlíželi jako poplašený sbor, zatímco úplně cizí člověk převzal kontrolu nad situací.

Krásný cizí člověk, který má jméno.

Wren.

„Prosím, pošlete mi pak účet z pohotovosti,“ prohlásila Wrenina máma a podala tátovi vizitku. Náš hovor přerušil náhlý vpád chladného vzduchu a cosi bílého se kmitlo vstupními dveřmi.

„Strýčku Blakeu!“

Moje sestřenice Katrina se nesla přes halu v nadýchaných bílých šatech. Táta se k nám otočil a přejel si prstem přes hrdlo v gestu, které jsem si dokázal snadno přeložit. *Držte pusy zavřené. Nevěsta nemusí vědět, že na její svatbě někdo skoro přišel o život.*

„Trini, vypadáš nádherně,“ pochválil ji a políbil ji na tvář.

„Obřad byl tak dojemný,“ trylkovala Tiffany.

Postával jsem vzadu a připadal jsem si užitečný asi tak jako figurka s kývací hlavou. Tmavovlasá družička, se kterou jsem žhavě flirtoval pohledem během svatebních slibů, mi zamávala. Před dvěma hodinami mě příval adrenalinu z flirtování přiměl změnit názor na svůj vstup do mnišského stavu. Nebyl jsem s nikým od... Allegry. Svatební veselice, kde je každý nažhavený a připravený se bavit, mi připadala jako skvělá příležitost se vrátit do akce.

Ale teď mi na chození s holkama nezáleželo. Víc mě zajímala Wrenina máma a číšník, se kterým právě mluvila a který vešel za Katrinou. Položil si ruku na ústa, kývl a zmizel směrem k sálu. Chystal jsem se vyrazit za ním v naději, že mě dovede k Wren, abych jí mohl říct díky nebo jak se máš, nebo co se vlastně říká někomu, kdo vám zachránil život – ale táta mě chytil za rukáv.

„Tak pojď, Grayi.“ Mávl a naznačil cosi Tiff. Hosté se zatím řadili v sále a připravovali se na slavnostní příchod novomanželů. Krásná družička mi poklepal na rameno, když jsme spěchali kolem ní. „Zatančujem si pak?“ zeptala se. Její lesklé rty vypadaly sladké a hřejivé. Známý pocit nadšení z poznávání nového partnera mě přiměl se zastavit. Pak jsem si vzpomněl na Wren; jak se její tělo tisklo k mým zá-

dům, měkké, ale silné, a bojovalo za můj život. Přestože jsem neudělal vůbec nic pro to, abych si to zasloužil.

„Ne, přál bych si, aby to šlo, ale musíme odejít,“ odpověděl jsem jí a vyšel za tátou ven do chladného večera.

Táta se zastavil na vrcholu schodiště a hledal cigaretové pouzdro a zapalovač. Z kapsy mu přitom vypadla navštívenka. Točila se jako vrtule helikoptéry, až přistála na dolním schodu.

„Nesnáším svatby,“ ulevil si a z dolního rtu mu visela cigareta. „Na, pomoz mi,“ vyzval mě, podal mi zapalovač a udělal rukama zábranu proti větru, který přicházel od zálivu. Škrtnul jsem zapalovačem, až se objevil plamínek. Táta nasál, až to vypadalo, že ho něco bolí. Špička cigarety oranžově zaplála. Hodil jsem mu zapalovač a on ho schoval zpátky do kapsy.

„Měl bys přestat, táto,“ poznamenal jsem a přihlížel, jak vydechuje dlouhý proud kouře.

„Jo, jo, já vím. Přestat a jíst vlákninu z otrub. Mám to na seznamu. Ale no tak,“ bránil se.

Na dolním schodu jsem zvedl ztracenou vizitku.

„Na, tohle ti vypadlo.“

„Nepotřebuju to.“

„Ale... ona byla milá,“ namítl jsem a pocítil podivně ochranné nutkání.

„Milá?“ opáčil táta. „Grayi, ona se snažila chránit si zadek. Nechce, abychom se s ní soudili. Ne, že bych tohle snad Caswellům udělal.“

„Ty ji znáš?“

„Ne, ji ne,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. Pořádne si potáhl z cigarety a vypustil další dlouhý proud dýmu. „Jimmy Caswell patřil spolu se mnou k před-

ním hráčům na St. Gabe's. Ten rok jsme to dotáhli až na mistrovství.“

„Nikdy jsi o něm nemluvil,“ poznamenal jsem a přejel prstem po písmenech na vizitce.

Ruth Caswellová

Majitelka – Organizátorka společenských akcí

Camelot Inn

„Po střední jsme nějak ztratili kontakt. Teď pracuji jako právník pro město. Přehodil na mě pár klientů, ale to je tak asi všechno. Proč tě to tak zajímá?“

„Jen tak,“ zalhal jsem a vstrčil si vizitku do kapsy. „Tati, já vážně nepotřebuju do nemocnice.“

„Ale potřebuješ, Grayson.“ Elegantně černý mercedes nastartoval a rozsvítil světla, když jsme se k němu přiblížili. Táta si půjčuje auta, když chce udělat dojem na potenciální kupce nemovitostí. „Chováš se divně. A tvoje máma mi to dá pěkně sežrat, jestli tě nevezmu někam na kontrolu.“

Moje máma žije se svojí novou rodinou v galaxii jménem Connecticut. Od jejich přátelského rozchodu je to už šest let, ale táta jí pořád leze do zadku v čemkoliv, co se týká mě, jako kdyby jeden chybný krok mohl způsobit, že nám po bytě poleze sociálka a bude požadovat, abych žil s tím odpovědnějším rodičem. To, že mě vyhodili ze St. Gabe's, situaci jenom zhoršilo, jako by to snad byla tátova vina. Občas mám sto chutí s ním zatřást a zařvat: *Nech už toho a přestaň být srab*, a jindy ho zase úplně chápu. Nikdo neumí projevit zklamání tak jako moje matka.

„Proč bychom jí o tom vůbec říkali, tati? Cítím se fajn.“

„Pořád ještě mluví s některými členy rodiny, Grayi. To poslední, co potřebuju, je, aby se o tom doslechla od někoho jiného.“

„Ale tati, kdo to viděl? Strejda Pat? Při tom, jak moc pije, si to nejspíš stejně nebude pamatovat. No tak, pojďme zpátky.“

Znovu potáhl z cigarety a pak ji odhodil na zem a zašlápl.

„Nemůžu jít zpátky. Jako by tam na mě všechno padalo. Svatby jsou taková fraška.“

„Praví muž v druhém manželství,“ dodal jsem.

„To je něco jiného. Neměli jsme žádné takové nismsly,“ prohlásil a ukázal ke Camelotu. „Byli jsme tam jenom my. Na radnici. A pak jsme zašli na pizzu do Denino's, pamatuješ?“

Čerstvý vzduch mě probral. Toužil jsem vrátit se zpátky, ale věděl jsem, že táta neustoupí. Možná bude lepší, když se tam nevrátím. Wren je stejně pravděpodobně někde v kumbálu a snaží se smýt moji DNA ze svých bot. Z toho se člověk tak rychle nevzpamatuje. Určitě budou i jiné příležitosti, kde se s ní setkat – a pokud ne, nějaké si vytvořím.

„Víš, pizza zní vážně skvěle. V Denino's mají asi stejnou čekací dobu jako na pohotovosti. Co myslíš, tati?“

„Barrettovic kluci na útěku. Jsi si jistej, že se cítíš dobře?“

„Nikdy mi nebylo líp.“

„Tak řídíš ty,“ prohlásil táta a hodil mi klíče.

Chytil jsem je a začal se soustředit na aktuální dění, místo na vnitřní pocit, že setkání s Wren znamená začátek něčeho důležitého. Setřásl jsem ten pocit a sedl si za volant.

Je to jenom holka, Grayson.

Holka, co mi zachránila život.

Přál jsem si odhrnout jí vlasy z tváře a cítit její tělo
na mém – a to bez publika a hrozby blízké smrti.

Vztah s ní mi připadal jaksi *jíný*.

Skutečný.

Musím ji poznat blíž. Alespoň znám její jméno.

Wren Caswellová. Zbytek bude snadný.

V tomhle jsem dobrej.

Se šklubnutím jsem se probrala. Hodiny na stěně u paní Fioreové šly o deset minut pozadu. Pokaždé, když velká ručička doputovala na číslo šest, zadrhla se a několik vteřin vydávala hlasitý cvakavý zvuk, než se odhodlala pokračovat ve svojí cestě kolem ciferníku. Kancelář obložená tmavým dřevem a pyšnicí se hnědým kobercem a oranžovými židlemi ve mně budila pocit, že jsem se přenesla do sedmdesátých let. A skutečnost, že se – na několik vteřin – čas skutečně zastavil, tomu nijak nepomáhala.

Jako dodatek k inspirujícímu projevu „Nikdo z vás se nedostane na Harvard“ s ní měl každý prvák na programu tři setkání po třiceti minutách, aby strategicky naplánoval svoji zvolenou studijní dráhu. „Tři sezení a získáte mapu k vlastní budoucnosti!“ hlásaly plakáty po chodbách, takže budoucnost zněla jako cosi, co můžete najít s kompasem a vodícím psem.

Alespoň jsem se ulila z chemických laborek, což je moje poslední hodina v tomhle hrozně ospalém pondělí.

Paní Fioreová se vrátila a za ní se táhlo aroma kávy. Zatímco si chystala kafe, pravděpodobně ve sborovně vykládala: „To tiché děvče, Wren Caswellová, sedí teď u mě v kanceláři – jako by se snad